

Predikan av Jenny Arnerlöf – Palmsöndagen – 2024

”Vem är han?” Vem har inflyttandet att väcka sådan uppståndelse? Vem kan framkalla sådan glad självförglömmelse i människor? Svaret som de frågande fick, ”profeten Jesus från Nasaret i Galileen,” klingar inte så stort i våra öron. Vi går direkt på större begrepp som ”världens frälsare” då profet verkar lite för lågstatus. Men profet var en titel Jesus använde om sig själv, profeter skrev en stor del av Bibeln så titeln hade en hög status bland folket som välkomnade Jesus in i Jerusalem.

De längtade efter en ny gyllene era med profeter som skulle komma med budskap från Gud, med vägledning för det goda livet och tala om rättvisa och sanning till de mäktiga. Hosiannaropet som folket välkomnade Jesus med var både ett lovsångs rop och en vädjan om Guds hjälp. Ett par hundra år tidigare hade folk på ett liknande sätt viftat med palmkvistar och ropat lovsång till prästen Judas Mackabaios när han tågade in i Jerusalem för att strida mot främmande makter. Det blev en blodig strid som för en kort tid drev ut den främmande ockuperande makten. Folket hade höga förväntningar som de trodde eller åtminstone hoppades att Jesus skulle motsvara.

Hans oväntade sätt att rida in i staden på en åsna signalerade att han skulle göra vad som förväntades fast inte på det sättet som förväntades. Jesus är profeten, prästen och kungen som överträffar våra förväntningar. Han är profeten som leder och varnar men som tog domen han varnade om på sig själv. Han är prästen som bar fram sitt eget liv som ett heligt offer. Och han är kungen som tjänar och adlar eller gör nobel sina tjänare. Som Gud själv, betar han sig inte som vi förväntar oss. Om vi följer Jesus kommer det att finnas tider när vi också betar oss på sätt som förbryllar andras förväntningar och förutfattade meningar.

De som välkomnade Jesus med glädjerop var inte de mäktiga. Från ett världsligt perspektiv var det de maktlösa inklusive lärjungarna som firade Jesu intåg. Folkets jubel tyder på att Jesus inte var helt utan makt. Även hans instruktion till lärjungarna kring hämtandet av åsnan säger att Jesus visste vad han gjorde när han red in i Jerusalem – han var inte en naiv utmanare som blev ett olyckligt offer. Jesus gestaltade fredlig makt uttryckt i svaghet och visdom utklädd som dåraktighet. Den som vill leva i nära relation till Gud kommer alltid på sikt att leva på sätt som verkar dåraktigt för andra. Detta är en viktig tanke för oss att brottas med.

Till skillnad från Jesus som gav sig till stundens glädje, ägnar de flesta av oss ganska mycket energi åt att inte se löjliga ut, åtminstone inte offentligt. Kanske är det just därför som vi får höra denna berättelse två gånger varje år (åtminstone om vi lägger upp våra gudstjänster i enlighet med kyrkoårets texter). Någon kommitté av kloka människor insåg att vi behöver regelbundet påminnas om vad som är en sann och säker väg till ett liv präglat av självförglömmelsens glädje.

Vår kultur erbjuder många vägar till självförglömmelsens extas. Narkotikas växande popularitet i vår tid kan ses som jakten efter något svårfångat tillstånd av lycka och frihet. Det finns ju andra sätt att distraheras från sig själv och alla är inte av ondo. Men mycket som verkar skänka frihet upplevs så småningom som förslavande om vi tjänar de saker som från början verkade tjäna oss. I vårt sökande efter vägar till glädje och frid finns det en enda sak som skyddar oss från att ryckas hit och dit av olika saker som lovar tillfredsställelse. Det är att tjäna kungen som kommer till oss i ödmjukhet och tjänar oss. Vi behöver att denna visa men ödmjuka kung, rider in i våra liv och befria oss till sann självförglömmelse och glädje.

Vad menas med sann självförglömmelse? Folket som jublade på gatorna var på väg till det men deras självförglömmelse var inte sann än. Det kunde den inte vara för att Jesus inte hade segrat över krafterna som förtryckte dem än. Krafterna som det Nya Testamentet kallar Synden och Döden. De trodde att deras problem var andra människor - politiska makter och tempelmakterna, men Jesus visste att hela mänskligheten var förtryckt av ett problem som var lika gammalt som Adam och Eva. Förtrycket som de och vi utsätts för är mycket subtilare än vi anar. Det var inte så att folket som sjöng hans lov var samma folk som skrek "korsfäst honom!" senare under veckan. Det var det att de som ville det goda teg och gömde sig när insatserna blev så höga. Ingen ville stå upp för sanningen, för vad som var rätt, för Jesus, när det skulle bli så kostsamt.

När Jesus red in i Jerusalem – fredens stad – lanserade han sista fasen av Guds strid mot krafterna som förtrycker oss och bland annat får oss att tuga när vi bör tala. Jesus mötte sin egen död och han mötte vår död. Uppståndelsen är beviset att han var segerrik.

Jesus har gjort en annan sorts självförglömmelse tillgänglig för oss. Den innefattar glädje, skratt och spontan sång till Guds ära men också kuraget att stå med de utsatta, modet att inte nöja sig med enkla förklaringar, och visdomen att ifrågasätta världens ihåliga idéer för "framgång".

Palmsöndag är en dag när vi får välkomna Jesus att rida in i våra liv – i våra turbulenta och längtande hjärtan – och fylla oss med sin heliga närvaro som renar och förvandlar. Jesus, vår profet, präst och konung vill komma till oss och på nytt göra oss till Guds välsignade och fredliga tjänare så öppna porten till ditt hjärta och välkomna honom ännu en gång. Oavsett vilka negativa eller falska föreställningar du har om dig själv och vilket tillstånd som råder i ditt hjärta

"Ropa ut din glädje,

Se, din konung kommer till dig.
Rättfärdig är han och seger är honom given.
I ringhet kommer han med fred
och hans välde skall nå från hav till hav,
från floden till världens ände.” Amen.